



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Gunnex, s. r. o.**
sídlem Pobřežní 649/36, Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Markem Nemethem
sídlem Opletalova 55, Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č.j. 5146/2017-900000-304.7,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č.j. 5146/2017-90000-304.7, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 29. 4. 2016, č.j. 1616-6/2016-510000-51, tak, že ze závěru výroku napadeného rozhodnutí byla vypuštěna věta o vzniku povinnosti uhradit penále z částky doměřeného cla, vypouští se výraz „Penále z dodatečně doměřené částky: 84 822 Kč“ a výraz ve znění „a penále v celkové výši 508 932 Kč“ se nahrazuje výrazem ve znění „v celkové výši 424 110 Kč“. Žalobce v podané žalobě uvedl, že správní orgány dospěly k závěru, že zboží, které žalobce dovezl z Indie do České republiky, má být zatíženo zvláštním clem, neboť dle šetření celních orgánů nebylo ve skutečnosti vyrobeno v Indii, kde mělo být pouze přebaleno, ale v Číně. Správní orgány vycházely ze Zprávy z mise OLAF z 15. 4. 2015 a Závěrečné zprávy z 29. 7. 2015, ze kterých vyplývá, že řada zásilek armovací sklovláknité síťoviny, určené zejména pro stavebnictví (tzv. perlinka), dovezených z Indie do EU, které byly v EU procleny jako zboží indického původu, pocházela ve skutečnosti z Číny. Mezi těmito zásilkami měla být rovněž zásilka odvolatele. Dále bylo uzavřeno, že zboží pak přísluší do TARIC kódu 7019590019, nikoli do deklarovaného kódu 7019590090. Žalobce v podané žalobě namítal, že byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, když žalovaný jako odvolací správní orgán ve výzvě z 15. 11. 2016 dal de facto žalobci za pravdu, pokud jde o vady prvostupňového rozhodnutí, překvapivě namísto toho, aby toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, rozhodl se sám pochybení I. stupně napravit, žalobci dal pouhých patnáct dnů k vyjádření a navrzení dalších důkazů. Přitom daňový řád výslovně prodloužení této lhůty zakazuje. Dvojinstanční správní řízení se tak zúžilo pouze na jednání před odvolacím orgánem a v rámci poskytnuté patnáctidenní lhůty mohl žalobce těžko provést jakékoli pátrání v Indii či Číně, které by závěrečnou zprávu OLAF vyvrátilo nebo alespoň oslabilo. Přitom řízení před I. stupněm trvalo tři čtvrtě roku, žalobce poukázal na nedostatky prvostupňového rozhodnutí, žalovaný mu dal za pravdu, ale současně toto rozhodnutí nezrušil. Dále žalobce namítal, že došlo k uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, která uplynula dne 7. 5. 2015, clo tedy nebylo možno již vyměřit. Celní zákon sice připouští výjimku a stanoví desetiletou lhůtu v případě, že spáchaný čin mohl být důvodem pro zahájení trestního stíhání, trestný čin krácení daně, cla či jiného poplatku nebo podvodu je však vždy trestným činem úmyslným. Ustanovení čl. 221 odst. 4 celního kodexu není možno interpretovat tak, že postačuje pouhý sepis záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu do spisu. Žalovaný podrobně vysvětlil své podezření týkající se možnosti spáchání trestného činu, jde pouze o myšlenkovou konstrukci o tom, že někdo v Indii jednal deliktně, bez konkrétních důkazů. Ty nemohou být nahrazovány způsobem provedení.
2. Dále žalobce namítal, že se domáhá toho, aby správce daně provedl úřední překlady všech listin ve spise do českého jazyka, neboť jednacím jazykem celního řízení je český jazyk. Žalovaný se k tomuto návrhu podrobněji nevyjádřil. Přitom čínská faktura nebyla nikdy do českého jazyka přeložena, ve spise se nachází stále v anglickém znění, a bylo na správci daně, aby doložil daňovému subjektu a do spisu úřední překlad. Z čínské faktury není patrné, kdo ji vystavil, neboť není úřední překlad proveden. Žalobce navrhoval vyslechnout osobu, která fakturu vystavila, a osobu, která tuto fakturu přijala. K tomu, aby to bylo možné, bude nutné přeložit nejen anglický, ale i čínský text, aby tyto osoby mohly být ztotožněny. Požadavek překladu předmětné faktury je v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochyb. Z napadeného rozhodnutí se žalobce dozvěděl, že o zboží odvolatele pojednává výsledek šetření v bodě 3.1.c Zprávy

z mise, v ní je však uveden odkaz na přílohu č. 3 zápisu, ta nebyla v českém překladu žalobci nikdy předložena. Žalobce nemohl ztotožnit osobu, která údajně měla přeložit v Indii zboží do nových kontejnerů a odeslat do EU. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. K námitkám o porušení dvojinstančnosti řízení odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na bod 15, ve kterém žalobce vysvětlil apelační koncepci daňového řízení, která brání odvolacímu orgánu vrátit věc k dalšímu řízení prvostupňovému správnímu orgánu. K námitce o krátkosti stanovené patnáctidenní lhůty žalovaný uvedl, že platný správní řád prodloužení této lhůty dovoluje, a to postupem podle § 36 daňového řádu. Pokud jde o desetiletou prekluzivní lhůtu pro vyměření cla, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém vysvětluje podstatu splnění materiálních podmínek jak pro možnost zahájení trestního řízení, tak pro osvědčení skutkové spojitosti zvažovaných trestných činů, na které je reálně a objektivně dáno podezření se vznikem dotčeného celního dluhu na daných clech. Žalovaný vysvětlil, na základě jakých skutkových zjištění považuje za objektivně dané podezření, a to bez ohledu na to, zda bylo či nebylo trestní řízení skutečně zahájeno, přičemž žalovaný odkázal i na příslušnou judikaturu ESD. Pokud jde o způsob provedení, je v odůvodnění tato skutečnost vyjádřena jako doplňující argument, když hlavní argumenty se věnují výhradně zboží žalobce. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně věnoval i otázce důvodnosti požadavku žalobce na úplný překlad všech příloh dotčené zprávy OLAF, uvedl, že čínská faktura je svým obsahem totožná s fakturou indickou, která byla do celního řízení předložena samotným žalobcem a koresponduje s obchodním kontraktem, který žalobce s indickým vývozcem uzavřel. Žalobce nekontaktoval svého dodavatele, tedy indického vývozce, se kterým uzavřel obchodní kontrakt a od něhož zboží obdržel, aby s ním projednal zjištěné nesrovnalosti ohledně původu předmětného zboží. Namísto toho správním orgánům nekonkrétně vytýká, že samy neprovedly neurčité výsledky neurčitých osob. Uvedené výtky ignorují obsah zpráv úřadu OLAF a konkrétních důkazních prostředků i skutkové hodnotící závěry, které z těchto důkazních prostředků vycházejí. Navrhl zamítnutí podané žaloby.
4. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých návrzích. Zástupce žalobce zdůraznil, že žalovaný jako odvolací orgán opravil chyby, které učinil prvostupňový správní orgán, jak žalobce namítal. Prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno a věc měla být vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu rozhodnutí. Dále zdůraznil, že patnáctidenní lhůta, která byla žalovaným stanovena k tomu, aby se k věci vyjádřil, byla příliš krátká, měla být stanovena lhůta delší, aby žalobce se mohl jako účastník řízení dostatečným způsobem vyjádřit. Navíc v daném případě neměla být aplikována desetiletá lhůta, nýbrž tříletá, protože trestný čin nebyl prokázán. Dále poukázal na to, že nebyla přeložena čínská faktura, která je ve spise založena pouze v jazyce anglickém, nelze tedy ztotožnit osobu, která tuto fakturu podepsala. Dále poukázal na to, že stanovenou lhůtu nebylo možno prodloužit, věc měla být osobně projednána a měl být zabezpečen překlad všech dokumentů do češtiny, aby bylo možno zpochybnit osoby, které podepsaly čínskou fakturu. Konkrétně nebylo ani označeno místo, kde je ve zprávě OLAF hovořeno konkrétně o dovozu žalobce. Přílohy, které byly předloženy, nebyly přeloženy do českého jazyka. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

5. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný jako druhostupňový správní orgán se nevydal jiným směrem, většinu údajů a zjištění měl žalobce již k dispozici v rámci prvostupňového správního řízení, resp. v průběhu tohoto řízení. Žalovaný postupoval podle daňového řádu, nemohl tedy odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu. Pokud jde o patnáctidenní lhůtu, uvedl, že žalobce nepožádal o prodloužení této lhůty, ačkoli platná právní úprava tuto možnost připouštěla. Pokud jde o čínskou fakturu, zdůraznil, že je totožná s fakturou indickou, bylo zřejmé, že čínská byla součástí celního řízení v Indii, v podstatě byla nahrazena indickou, kterou předložil sám žalobce v jazyce anglickém. Žalobu nepovažuje za důvodnou, navrhl proto její zamítnutí.
6. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím Celního úřadu Praha 2 ze dne 7.5.2012 bylo žalobci propuštěno na základě zjednodušeného celního prohlášení do volného oběhu jím dovezené zboží „sklovláknitá armovací tkanina vyztužená plastem k použití ve stavebnictví (perlinka)“, dovezené z Indie. Následně na základě doplňkového celního prohlášení bylo vyměřeno clo ve výši 22 356 Kč.
7. V období od 21.7.2015 do 28.4.2016 provedl celní úřad u žalobce následné kontroly doplňkového celního prohlášení po propuštění zboží, a to v souvislosti s průběžnou zprávou, označenou jako Zpráva z mise, zpracovanou úřadem OLAF dne 15.4.2015 pod č. THOR (2015) 12800, a v souvislosti se závěrečnou zprávou zpracovanou úřadem OLAF dne 29.7.2015 pod č. THOR (2015) 26305. Při provedené kontrole celní úřad posuzoval výsledky zjištění úřadu OLAF, který konstatoval, že 7 zásilek otevřených sítovin ze skleněných vláken bylo do Indie dovezeno z Čínské lidové republiky a následně vyvezeno v rámci 9 zásilek do EU. Dovozy a vývozy byly realizovány přes svobodné obchodní a skladovací pásmo Arshiya, kde bylo zboží vyloženo a naloženo do nových kontejnerů a odesláno do EU. V prostotách skladovacího pásma nebylo realizováno žádné přepracování ani výroba. Vývozci z Indie při podávání žádosti o vydání osvědčení preferenčního původu poskytli orgánu EIC nesprávné údaje, když tvrdili, že u předmětného zboží existuje nárok na status preferenčního původu. Mezi těmito zásilkami byla i zásilka dovezená žalobcem. Celní úřad považuje na základě průběžné zprávy a závěrečné zprávy OLAF za dostatečně prokázáno zpochybnění deklarovaného původu zboží v Indii i zpochybnění preferenčního původu zboží. Celní úřad uzavřel, že předmětné zboží bylo při celním řízení chybně sazebně zařazeno a byl deklarován chybný původ zboží, včetně použití preference. Na základě výsledku kontroly vznikl nedoplatek na cle ve výši 22 355 Kč, nedoplatek na antidumpingovém cle ve výši 401 755 Kč a penále ve výši 84 822 Kč, celkem 508 932 Kč.
8. Žalobce se k výsledkům kontrolního zjištění vyjádřil sdělením ze dne 26.1.2016, ve kterém poukázal na obecné údaje vyplývající ze zpráv OLAF a žádal, aby celní úřad označil stranu, kde je výslovně uvedeno, že zboží, které bylo dovezeno dne 7.5.2012 do ČR, bylo vyrobeno v Čínské lidové republice a v Indii pouze přebaleno. Poukázal na prekluzivní lhůtu pro vyměření cla, která dle jeho názoru již uplynula.
9. O seznámení s výsledkem kontrolního zjištění byl sepsán protokol ze dne 5.1.2016, kdy byly žalobci předány dva kusy CD obsahující plné znění průběžné zprávy THOR (2015) 1280 ze dne 15.4.2015, včetně příloh a úředního překladu, a závěrečnou zprávu ze dne 29.7.2015 č. THOR (2015) 26305, včetně úředního překladu do českého jazyka s přílohami. K vyjádření kontrolované osoby byla stanovena lhůta 26.1.2016.

10. Žalobce v námitkách ze dne 26.1.2016 žalobce požádal o označení konkrétních stran zprávy, které se týkají žalobce, nesouhlasil s prodloužením prekluzní lhůty s tím, že nebyl prokázán úmysl konkrétní osobě.
11. K těmto námitkám Celní úřad pro hl. m. Prahu zaslal žalobci sdělení ze dne 8.3.2016 s vysvětlením postupu při vyměřování cla se dvěma přílohami. V příloze č. 1 jsou označeny stránky zprávy, které se týkají žalobce, obsahující číslo kontejneru a navazující vývozní a dovozní deklarace, přepravní doklady. V příloze č. 2 tohoto sdělení jsou uvedeny právě ony doklady, které se týkají žalobce se zvýrazněním údajů, prokazujících vzájemnou návaznost pohybu zboží.
12. O následné kontrole celní úřad zpracoval dne 28.4.2016 zprávu o kontrole, která byla projednána se žalobcem.
13. Dne 29.4.2016 vydal Celní úřad pro hl. m. Prahu pod zn. 1616-6/2016-510000-51 dodatečný platební výměr, kterým žalobci vyměřil clo ve výši 22 355 Kč, antidumpingové clo ve výši 401 755 Kč a penále ve výši 84 822 Kč. V odůvodnění celní úřad odkázal na průběžnou zprávu, označenou jako zprávu z mise a závěrečnou zprávu, které byly zpracovány úřadem OLAF, ze kterých vyplývá, že došlo k chybnému určení původu zboží, když zemí původu není Indie, ale Čínská lidová republika. Vydaná osvědčení byla nesprávná, jsou neplatná, neboť v prostorech skladovacího pásma v Indii došlo pouze k vyložení a následnému naložení zboží do nových kontejnerů. Zboží neprošlo žádným výrobním procesem v Indii, na zboží se tedy vztahuje příslušné standardní clo ve výši 7 % a antidumpingové clo. Dále celní úřad s odkazem na ust. § 265 celního zákona uzavřel, že celní dluh lze vyměřit do deseti let ode dne vzniku celního dluhu, když bylo zjištěno jednání, jehož motivem bylo zakrytí skutečného čínského původu předmětného zboží a zamezení vyměření a vybrání dovozního antidumpingového cla. Dále celní úřad poukázal na judikaturu Evropského soudního dvora, která zprávám OLAF připisuje dostatečnou právní hodnotu k tomu, aby mohly být použity jako podklad pro doměření cla.
14. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 1.6.2016 odvolání, ve kterém namítal, že je povinností celního orgánu individualizovat zjištění ve vztahu k daňovému subjektu, musí být konkrétně prokázáno, že předmětné zboží bylo v Indii pouze přebaleno a nikoli vyrobeno. Dále namítal, že měla být aplikována tříletá lhůta, která již uplynula, a proto nelze celní dluh vyměřit. Pokud je o zprávy OLAF, jde o obecné konstatování, chybí odkaz na to, kde je úmysl konkrétních osob prokázán.
15. Poté, kdy byl žalovanému správnímu orgánu jako odvolacímu předložen spisový materiál, vydal žalovaný dne 15.11.2016 výzvu podle § 115 daňového řádu s tím, že se odvolateli stanovuje lhůta 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí k možnosti vyjádřit se k dále uvedeným důkazním prostředkům (bod 16), zjištěným skutečnostem a hodnocení důkazů odvolacím orgánem (body 17 – 21) a k právnímu názoru odvolacího orgánu (bod 22 a bod 34). V odůvodnění této výzvy byl zrekapitulován průběh dosavadního řízení a konstatovány nedostatky v řízení před prvostupňovým orgánem s tím, že vznikla potřeba nápravy, důvod pro doplnění dokazování postupem podle § 115 daňového řádu. Pod bodem 16 odůvodnění je konstatováno, jaké listiny budou považovány za důkazní prostředky, a dále uvedeno, jaké závěry budou z těchto důkazních prostředků odvolacím správním orgánem učiněny. Současně bylo konstatováno, že všechny důkazní prostředky, jejichž výčet je uveden v bodu 16, má účastník řízení k dispozici, s tím, že část z nich obdržel od celního úřadu systematicky uspořádané do přípisu k námitkám.

Odvolací orgán připojil české překlady textu Zprávy z mise a textu závěrečné zprávy v čitelné kvalitě, neboť odvolatel patrně disponuje jen vyhotoveními, jež mohou být v některých částech nečitelná.

16. Na tuto výzvu reagoval žalobce sdělením ze dne 30.11.2016, v němž namítal, že čínská faktura nebyla nikdy přeložena do českého jazyka, ve spise je pouze v anglickém znění. Navrhuje vyslechnout osobu, která čínskou fakturu vystavila, a osobu, která tuto fakturu přijala, přičemž je nutno přeložit nejen anglický, ale i čínský text, aby mohly být tyto osoby ztotožněny. Dále poukázal na to, že mu nebyla poskytnuta příloha č. 3 v českém jazyce, a navrhl vyslechnutí osoby, která ve skladovacím pásmu Arshiya měla vyložit a následně přeložit zboží do jiných kontejnerů. Má za to, že chybí přímé důkazní prostředky. Navrhl, aby správce daně provedl úřední překlady všech listin, provedl navržené výsledky a znovu řádně projednal zprávu OLAF se žalobcem s tím, že bude jasné doloženo, kde je v ní odvolatel zmíněn, případně pak znovu stanovil patnáctidenní lhůtu podle § 115 daňového řádu. Navrhl, aby odvolací orgán dodatečný platební výměr zrušil a řízení zastavil.
17. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí Celního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 29.4.2016 změnil tak, že z výroku byla vypuštěna věta o vzniku povinnosti uhradit penále z částky doměřeného cla a byla nově stanovena výše celního dluhu v částce 424 110 Kč. V odůvodnění zrekapituloval dosavadní průběh řízení, zabýval se jednotlivými námitkami, které byly uvedeny v odvolání. Zejména poukázal na to, že jednotlivé doklady – dovozní a vývozní deklarace, přepravní listy, čínská a indická faktura – na sebe navzájem navazují, odpovídá popis i množství zboží. Dále poukázal na to, že zboží vůbec nevstoupilo do volného hospodářského oběhu v Indii, nacházelo se pouze ve svobodném pásmu, které je určeno pouze pro přeložení zboží a jeho vypravení mimo Indii. Současně poukázal na to, že ex offio zmírnil platební povinnost žalobce, když mu nestanovil povinnost zaplatit penále, a to s přihlédnutím ke znění ust. § 22 celního zákona platného od 29.7.2016, podle něhož z částky doměřeného cla penále nevzniká. S přihlédnutím k judikatuře o tom, že penále je trest, rozhodl podle pozdějšího zákona, protože je to pro žalobce příznivější.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, neboť jejich rozsahem je vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.r.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Žalobce v podané žalobě namítal porušení zásady dvojinstančnosti, když dvojinstanční řízení se zúžilo pouze na jednání před odvolacím orgánem. Namísto toho, aby žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil I. stupni k rozhodnutí, rozhodl se sám pochybení I. stupně napravit a žalobci dal časový prostor pouhých 15 dnů k vyjádření a navržení dalších důkazů. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.
20. Dvojinstančnost řízení znamená, že řízení probíhá před dvěma stupni správních orgánů, z nichž jeden má postavení prvostupňového správního orgánu a druhý odvolacího správního orgánu. Tato zásada byla respektována, když v prvním stupni rozhodoval Celní úřad pro hl. m. Prahu, ve druhém stupni rozhodl jako odvolací orgán žalovaný – Generální ředitelství cel.

21. Jinou otázkou je otázka způsobu rozhodování odvolacím správním orgánem. Pro řízení o vyměření či doměření cla platí jako procesně právní předpis zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“ - § 2 odst. 3 písm. a) tohoto zákona). Podle § 116 odst. 1 daňového řádu je odvolací orgán oprávněn odvoláním napadené rozhodnutí změnit nebo napadené rozhodnutí zrušit a zastavit řízení anebo odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že odvolací orgán, který postupuje podle daňového řádu, není oprávněn odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení a rozhodnutí. Jak podrobně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, pro daňové řízení neplatí zásada kasační, nýbrž zásada apelační, což znamená právě to, že odvolací orgán není oprávněn odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu k novému řízení, nýbrž odvolací orgán je povinen v případě, kdy zjistí vady v řízení či vady posouzení věci ze strany prvostupňového správního orgánu, tyto vady napravit a vydat konečné rozhodnutí, kterým odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí buď změní, nebo odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Odvoláním napadené rozhodnutí je odvolací správní orgán oprávněn zrušit pouze v případě, kdy dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení. Ty však v daném případě splněny nebyly. Ale i v takovém případě však rozhoduje s konečnou platností a nevrací věc prvostupňovému správnímu orgánu.
22. Z výše uvedeného ust. § 116 odst. 1 daňového řádu tedy vyplývá, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout způsobem, jehož se žalobce dovolává, nebyl oprávněn odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Pokud by tak učinil, jednal by v rozporu se zákonem i v rozporu s Ústavou, neboť podle čl. 2 Ústavy České republiky lze státní moc uplatňovat jen v mezích a způsoby, které stanoví zákon.
23. Právní úprava, provedená v ust. § 116 odst. 1 daňového řádu, ve svých důsledcích znamená, že v případě, kdy odvolací správní orgán shledá nedostatky v činnosti prvostupňového správního orgánu, je povinen tyto nedostatky odstranit, činit sám vlastní úkony a provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. Případně může odvolací orgán toto doplnění nebo odstranění vad uložit prvostupňovému správnímu orgánu se stanovením přiměřené lhůty, v těchto případech prvostupňový správní orgán pouze činí k požadavku odvolacího orgánu úkony směřující k doplnění dokazování nebo k odstranění vad, nevydává žádné rozhodnutí, nýbrž po splnění požadavků odvolacího správního orgánu mu věc znovu předloží k rozhodnutí (§ 115 odst. 1 daňového řádu).
24. Skutečnost, že odvolací správní orgán musí rozhodnout s konečnou platností, se projevila i v ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, podle něhož provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Smyslem postupu podle § 115 odst. 2 daňového řádu je seznámit daňový subjekt s tím, které důkazy ve věci hodlá správní orgán použít, aby se daňový subjekt mohl vyjádřit, popřípadě sdělit vlastní interpretaci důkazů, důkazy zpochybnit a navrhnout vlastní důkazy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2018, č.j. 4 Afs 156/2018-32, dostupný na www.nssoud.cz).
25. V daném případě je zřejmé, že odvolací správní orgán zjistil nedostatky v postupu a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to zejména ve vztahu k procesním

právům žalobce jako účastníka řízení a odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Proto také žalovaný postupoval podle § 115 odst. 2 daňového řádu a vydal dne 15.11.2016 pod č.j. 32857-2/2016-900000-304.7 výzvu, kterou žalobci jako odvolateli stanovil patnáctidenní lhůtu k možnosti vyjádřit se důkazními prostředky a zjištěným skutečnostem a hodnocením důkazů odvolacím orgánem a právnímu názoru odvolacího orgánu s odkazem na jednotlivé body, které jsou uvedeny v odůvodnění této výzvy. Odvolací orgán uvedl, jaké důkazní prostředky využil, jaký závěr hodnocením uvedených důkazních prostředků učinil (zejména závěr o tom, že zboží bylo vyrobeno v Číně a že jsou splněny podmínky pro to, aby byla aplikována desetiletá lhůta pro vyměření cla).

26. Žalobce ve vztahu k této výzvě namítal, že lhůta, která byla žalovaným stanovena k tomu, aby se vyjádřil k podkladům, popřípadě navrhl doplnění dokazování, byla nedostatečná. K tomu je nutno odkázat na ustanovení § 115 odst. 3 daňového řádu, podle něhož lhůta podle odst. 2 tohoto právního ustanovení nesmí být delší 15 dnů. To znamená, že žalovaný poskytl žalobci maximálně dlouhou lhůtu, když delší lhůta stanovena býti nemohla. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že daňový řád neumožňoval prodloužení této lhůty, neboť s účinností od 1.3.2011 novely daňového řádu, provedené zákonem č. 30/2011 Sb., bylo ustanovení o zákazu požádat o prodloužení lhůty vypuštěno. Nic tedy nebránilo žalobci v tom, aby o prodloužení lhůty požádal. Prodloužení lhůty na základě žádosti účastníka řízení přitom umožňuje ustanovení § 36 daňového řádu.
27. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce o prodloužení stanovené 15 denní lhůty nepožádal. Ze spisu vyplývá, že žalobce na výzvu žalovaného ze dne 15.11.2016 reagoval „odpovědí na výzvu“ ze dne 30.11.2016, ve které namítal skutečnost, že čínská faktura nebyla přeložena do českého jazyka, navrhl vyslechnout osobu, která čínskou fakturu vystavila a přijala, namítl nedostatek překladu přílohy č. 3, navrhl výslech osoby, která měla vyložit a naložit předmětné zboží do nových kontejnerů. Navrhl, aby správce daně provedl úřední překlady všech listin, provedl navržené výslechy a znovu řádně projednal zprávu OLAF a případně pak stanovil znovu patnáctidenní lhůtu podle § 115 daňového řádu. Současně navrhl, aby odvolací orgán napadený dodatečný platební výměr zrušil a řízení zastavil.
28. Z uvedené „odpovědi na výzvu“ je patrné, že žalobce využil svého práva, navrhl doplnění dokazování. Současně požádal, aby s doplněným dokazováním byl znovu seznámen a byla mu stanovena nová lhůta podle § 115 daňového řádu. Z obsahu odpovědi na výzvu však nelze dovodit, že by žalobce žádal o prodloužení původně stanovené lhůty, tedy lhůty uvedené ve výzvě ze dne 15.11.2016, z výslovného znění této odpovědi je patrné, že žádal o stanovení další, tedy nové lhůty, která by byla znovu -opakovaně - stanovena po té, kdy by bylo k jeho návrhu dokazování doplněno.
29. K ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu pro úplnost soud uvádí, že si je vědom toho, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena otázka k výkladu tohoto ustanovení, a to otázka, zda výzva podle § 115 odst. 2 daňového řádu musí obsahovat vedle označení důkazů a výzvy k daňovému subjektu k případnému doplnění dokazování i právní názor, na jehož základě bude odvolacím orgánem rozhodováno. Vzhledem k tomu, že ve výzvě ze dne 15.11.2016 žalovaný nejen konstatoval důkazní prostředky, ze kterých bude vycházet, a vyzval žalobce k návrhu doplnění dokazování, ale současně sdělil svůj právní názor, ze kterého hodlá při svém rozhodování vycházet, dospěl soud k závěru, že není třeba v této věci čekat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o předložené otázce. Ani v případě, že by rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

dospěl k užšímu výkladu, tedy k závěru, že není právní názor odvolacího orgánu třeba sdělovat, neutrpěl by v daném případě žalobce újmu, neboť by mu bylo naopak sděleno více, než by byla zákonem stanovená povinnost.

30. Žalobce dále namítal nesprávné prodloužení prekluzivní lhůty k vyměření cla, když má za to, že platila základní tříletá lhůta, která uplynula 7.5.2015, po uplynutí této lhůty nebylo možno clo již vyměřit. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.
31. Při posuzování důvodnosti této námítky vycházel soud ze znění ustanovení § 265 zákona č. 13/1999 Sb., celní zákon, ve znění ke dni dovozu předmětného zboží (dále „celní zákon“), a ze znění čl. 221 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále „celní kodex“).
32. Podle § 265 celního zákona platilo, že vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do deseti let ode dne vzniku celního dluhu. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že k tomu, aby bylo možno vycházet z desetileté lhůty pro vyměření celního dluhu, musí celní dluh vzniknout v důsledku takového jednání, které v rozhodné době mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení. Celní zákon tedy nestanoví, že musí jít o takové jednání, ve vztahu k němuž bylo zahájeno trestní řízení, nestanoví, že by muselo být vzneseno obvinění proti konkrétní osobě. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že musí být posouzena otázka, zda došlo k takovému jednání, které by mohlo důvodem pro zahájení trestního řízení objektivně být. Je na celním úřadu, aby posoudil, zda k takovému jednání, které by mohlo odůvodňovat trestní řízení, došlo či nikoliv. Je nutno konstatovat, že uvedené ustanovení § 265 celního zákona zcela koresponduje článku 221 odst. 4 tehdy platného celního kodexu, podle něhož vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platným právním předpisem i po uplynutí tříleté lhůty podle odst. 3 tohoto článku. Také z čl. 221 odst. 4 celního kodexu vyplývá, že sdělit výši dluhu je oprávněn celní úřad tehdy, kdy je zjištěno, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době jeho spáchání trestný. Ani celní kodex nestanoví podmínku, že by muselo být zahájeno trestní řízení vůči konkrétní osobě, nestanoví podmínku, že by muselo dojít k zahájení trestního řízení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že je opět ponecháno na celním úřadu, aby posoudil, zda jednání bylo trestné či nikoliv, zda by mohla být naplněna skutková podstata určitého konkrétního trestného činu. Není třeba prokázat, že se tohoto trestného činu dopustila určitá konkrétní osoba, není třeba prokazovat ani subjektivní stránku ve vztahu k předmětnému jednání. Není ani třeba, aby bylo prokázáno, že se trestného činu dopustil ten, ve vztahu k němu je posléze celní dluh vyměřen. Soud má v daném případě za to, že žalovaný velmi podrobně konstatoval, ve kterých skutečnostech spatřuje důvody pro zahájení trestního řízení z pohledu naplnění skutkové podstaty, když je zřejmé, že bylo prokázáno, že v průběhu dovozu byly učiněny takové úkony, aby se zboží vyhnulo vyššímu clu, zejména aby se vyhnulo antidumpingovému clu, které platí ve vztahu k čínskému zboží. Úvahy žalovaného správního orgánu považuje soud za dostatečné pro závěr o tom, že byly splněny podmínky pro to, aby bylo možno vyměřit celní dluh v rámci desetileté lhůty.
33. Pokud žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že namísto důkazů bylo argumentováno způsobem provedení, je nutno konstatovat, že „modus operandi“ byl použit jen jako příklad toho, že nejde o ojedinělé jednání ve vztahu k dovozu čínského zboží do EU. To

však neznamena, že by nebylo prokázáno, že se tak stalo i v případě dovozu, který byl realizován žalobcem. Celní orgány v této věci konkrétně uvedly důkazní prostředky, ze kterých vyplývá, že mezi dovozy, které byly úřadem OLAF zjištěny byl i dovoz žalobce, a to odkazem na konkrétní doklady, ze kterých tento závěr vyplývá (viz výčet důkazních prostředků, uvedených po bodem 16 napadeného rozhodnutí). To znamená, že se správní orgány neomezily na obecné konstatování způsobu dovozů, ale doložily podklady pro to, jak probíhal pohyb zboží, které žalobce dovezl. Žalobce žádným konkrétním způsobem tyto předložené důkazní prostředky z pohledu jejich obsahu nezpochyboval (kromě požadavku překladu-viz níže). Celní úřad pro hl. m. Prahu přitom současně označil žalobci k jeho požadavku konkrétní stránky zprávy OLAF, které se týkají obchodu žalobce, když zaslal žalobci sdělení ze dne 8.3.2016 se dvěma přílohami. V příloze č. 1 jsou označeny stránky zprávy, které se týkají žalobce, obsahující číslo kontejneru a navazující vývozní a dovozní deklarace, přepravní doklady. V příloze č. 2 tohoto sdělení jsou uvedeny právě ony doklady, které se týkají žalobce se zvýrazněním údajů, prokazujících vzájemnou návaznost pohybu zboží. Je tedy patrné, že celní orgány nevycházely při svém rozhodování z obecného zjištění o způsobu dovozu zboží z Číny do Evropské unie, ale hodnotily konkrétní doklady, které se vztahovaly k žalobci.

34. Žalobce dále namítal, že správce daně měl provést úřední překlady všech listin do českého jazyka, a to zejména ve vztahu k čínské faktuře, která se ve spise nachází i nadále v anglickém znění, s tím, že nejde jen o tuto fakturu, ale všechny důkazní prostředky, které mají být přeloženy do českého jazyka na náklady státu, protože jednacím jazykem celního řízení je český jazyk. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými. Ze spisového materiálu je zřejmé, že Celní úřad pro hl. m. Prahu přeložil podstatné části zprávy OLAF, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, do českého jazyka, tyto doklady byly předány zástupci žalobce v počátečním stádiu správního řízení. Je přitom zřejmé, že důkazní prostředky, o které se napadené rozhodnutí opírá, a to zprávu z mise a závěrečnou zprávu OLAF včetně přílohy 2 zprávy z mise, měl žalobce v českém jazyce k dispozici.
35. Pokud jde o čínskou fakturu, která je založena v jazyce anglickém, je nutno konstatovat, že obsahuje údaje o vývozci, číslo a datum vystavení, označení zboží, množství zboží apod. Jde o obsahově shodný doklad, který byl vystaven indickým vývozcem a který byl předložen žalobcem. Jakkoli lze přisvědčit tomu, že jednacím jazykem celního řízení je český jazyk, samotná skutečnost, že čínská faktura se nachází ve spise v jazyce anglickém, nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když je zřejmé, že v průběhu šetření bylo zjištěno řetězení jednotlivých dokladů, které odůvodňuje závěr o tom, že došlo k dovozu zboží, ve vztahu k němuž byl deklarován nesprávný údaj o zemi původu. Samotné ztotožnění či výslech osoby, která čínskou fakturu vystavila či přijala, by nemohlo nic změnit na existenci této faktury, která byla součástí dokladů, na základě kterých došlo k předmětnému dovozu. Námitku o nutnosti překladu čínské faktury, aby bylo možno ztotožnit osobu, která tuto čínskou fakturu vystavila, považuje soud za účelovou, neboť její označení je z faktury patrné (společnost YUYAO WINTER INTERNATIONAL TRADE CO., LTD). Je třeba uvést, že na čínskou fakturu navazuje indická faktura a další doklady. Přitom již na „čínské faktuře“ je uvedeno jméno žalobce jako odběratele. Indickou fakturu vystavil dodavatel žalobce, žalobci nic nebránilo v tom, aby se na základě výzvy se svým dodavatelem spojil a doložil, že Indie je země původu dovezeného zboží. Soud má za to, že tento doklad měl mít žalobce od počátku, neboť

pokud dovážel zboží, ve vztahu k němuž bylo deklarováno, že bylo vyrobeno v Indii, bylo na něm, aby tímto dokladem od samého počátku disponoval.

36. Žalobce namítal, že mu nebyla poskytnuta příloha č. 3 dohodnutého zápisu v českém překladu, ačkoliv správní orgány argumentovaly zjištěními, která jsou uvedena pod bodem 3.1c zprávy z mise. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ze zprávy z mise je zřejmé, že pod bodem 3.1c je uvedeno, že orgán DRI poskytnul týmu EU podrobné údaje ohledně zásilek do celního skladu a souvisejících zásilek z celního skladu do EU (příloha č. 3 dohodnutého zápisu). Z šetření orgánu DRI vyplynulo, že 7 zásilek otevřených sítovin ze skleněných vláken bylo do Indie dovezeno z Čínské lidové republiky a následně vyvezeno v rámci 9 zásilek do EU. Dovozy a vývozy byly realizovány přes svobodné obchodní a skladovací pásmo Arshiya (Panvel, Bombaj), kde bylo předmětné zboží vyloženo a následně naloženo do nových kontejnerů a dále odesláno do EU. V jejich prostorech nebylo realizováno žádné přepracování či výroba.
37. Je zřejmé, že pod bodem 3.1c zprávy z mise byl v podstatě uveden souhrn toho, co bylo zjištěno ve spolupráci s indickými orgány. V příloze č. 3, na kterou je zde poukazováno, jsou, jak byl žalobce vyrozuměn jak ve výzvě, tak v napadeném rozhodnutí, důkazní prostředky vyjmenované pod bodem 16f odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9 a 10. Jde o kopie dokladů, a to počínaje dovozní deklarací ze dne 26.3.2012, přes fakturu ze dne 6.3.2012 („čínská faktura“), přepravní nákladní listy čínské a indické a vývozní celní deklaraci ze dne 31.3.2012. Překlad těchto dokladů nebyl proveden, neboť obsahují údaje, které jsou zřejmé a srozumitelné bez překladu. Právě tyto konkrétní podklady byly důvodem pro vydání dodatečného platebního výměru, když je zřejmé, že tvoří nepřerušovaný řetězec, který žalobce žádným způsobem nezpochybňuje.
38. K námitce žalobce, že s přihlédnutím k textu zprávy z mise, kde je uvedeno, že ve skladovacím pásmu Arshiya (Panvel, Bombaj) „bylo zboží vyloženo a následně naloženo do nových kontejnerů a dále odesláno do EU. V jejich prostorech nebylo realizováno žádné přepracování či výroby“ navrhol vyslechnout příslušnou osobu, nicméně pro absenci překladu ji nemohl ztotožnit, je nutno uvést, že žalobce cituje část závěru vyplývajícího ze šetření, které bylo provedeno indickými orgány ve spolupráci s OLAF, kdy bylo nesporně zjištěno, že předmětné zboží se pohybovalo v prostorách, kde k přepracování ani výrobě nedochází. Soud nemá důvod o pravdivosti závěru uvedených orgánů pochybovat. Tvzení žalobce o tom, že nemohl ztotožnit příslušnou osobu pro absenci překladu, nemá oporu v obsahu spisového materiálu, neboť ve spise je zpráva z mise v českém jazyce založena. V českém překladu byla tato zpráva poskytnuta žalobci již v počátku správního řízení, což je doloženo protokolem ze dne 5.1.2016, podle něhož byly žalobci předány dva kusy CD. Na jednu z nich byla zpráva z mise, tj. průběžná zpráva THOR (2015) 1280 ze dne 15.4.2015, včetně příloh a úředního překladu. Na druhém CD byla závěrečná zpráva ze dne 29.7.2015 č. THOR (2015) 26305, včetně úředního překladu do českého jazyka s přílohami. Převzetí CD potvrdil podpisem prokurista společnosti žalobce, sepisu protokolu byl přítomen i právní zástupce žalobce.
39. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

40. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady na běžnou činnost správního orgánu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 15. března 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu